

νὰ συνομιλήσω μαζί του, διότι αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη ὅταν ἔχη κανεὶς νὰ κάμῃ μὲ βωβούς. "Αν ὅμως κάμῃ καμμίαν χειρονομίαν θὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ τὸν καθησυχάσω, διότι θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸν πηγαίνω εἰς μέρος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ εὐρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ. Συλλογισθῆτε λοιπόν! "Εξέρχεται τοῦ Μαζᾶς καὶ εὐρίσκει ἄμαξαν, ἡ ὁποία τὸν περιμένει. Θὰ σκεφθῇ, κατὰ φυσικὸν λόγον, ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν πολλὴν ἐπιρροήν, ὥστε κατάρθωσε ν' ἀπολυθῇ, καὶ ἔρχεται νὰ τὸν ζητήσῃ. "Όταν δὲ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριός του, θὰ μὲ ἐκλάβῃ ὡς φίλον του, ὁ ὁποῖος ἐστάλη...

— "Αλλ' ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λεκὸκ;

— "Αν ὑπῆγεν ἄλλοτε ἐκεῖ, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀναβῇ. "Αν ὅμως διστάσῃ, ἐπιφορτιζομαι νὰ τὸν καταπείσω. Λοιπόν! ἀγαπητὲ κύριε, εἰμεθα σύμφωνοι;

— Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον περίπλοκον, εἶπε μετὰ τινα σκέψιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Εἶνε ὅμως προτιμότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ὑπάρχει ὅμως μία δυσκολία· δὲν θὰ ἡμπορέσατε, νομίζω, ν' ἀναλάβετε μόνος τὴν εὐθύνην μιᾶς πράξεως τόσῃ σοβαρᾶς.

— Οὐτε ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνην. Ὁ βωβὸς δὲν θὰ κάμῃ ἄλλο, μὴν ἐξέλθῃ, παρὰ νὰ ζητήσῃ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ προσέξῃ διόλου εἰς ἐμέ, καὶ θὰ εὐρεθῶ εἰς ἀμηχανίαν, διότι δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ τὸν παρακολουθῶ μὲ τὴν ἄμαξάν. Ζητῶ νὰ θέσετε πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ Μαζᾶς δύο ἀστυνομικοὺς πράκτορας, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὸν γνωρίζουν, διὰ νὰ τὸν παραμονεύουν.

— Ὁ Πιεδοῦσης καὶ ὁ Πήγασος εἶνε οἱ καταλληλότεροι.

— Ναί, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως ὅτι θὰ μεταμφιεσθῶν, διότι δὲν πρέπει ὁ βωβὸς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται. "Ελθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὴν μεσημβρίαν. "Εως τότε θὰ συνενοηθῶ μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ θὰ κανονίσωμεν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δύο πρακτόρων. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσις εἶνε λεπτή καὶ πρέπει τὰ πάντα νὰ προβλέψωμεν καὶ νὰ κανονίσωμεν. Τὴν ὥραν, τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον θὰ σταθμεύσῃ ἡ ἄμαξά σας καὶ τί πρέπει νὰ πράξωμεν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἀνθρωπὸς μας ἤθελε διαφύγει.

— Αὐτὰ θὰ τὰ κανονίσωμεν μαζί, ἀγαπητὲ κύριε, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ τελειώσουν καλᾶ.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε εἰς τὸ γραφεῖόν σας μετὰ τὴν συνέντευξιν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

— Ναί, ἀρχαίέ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, θλίβων τὰς χεῖρας αὐτοῦ, θὰ λογισθῶ δὲ πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἔχω εὐχάριστον εἰδήσιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω.

Ὁ Τολβιὰκ ἤρχισε ἐκ νέου τὰς θερμὰς αὐτοῦ διαβεβαιώσεις, ὁ δὲ γέρων Λεκὸκ,

συγκεκινημένος ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐκδηλωθεισῶν συμπαθειῶν, ἀπῆλθε μὲ τὴν καρδίαν πλήρη εὐγνωμοσύνης καὶ ἐλπίδων.

Εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐπέλθῃ ἡ νύξ, ὅτε ἄμαξά βαθέος χρώματος καὶ λίαν κομψὴ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου Μαζᾶς· ἄμαξά συρομένη ὑπὸ μέλανος ἵππου καὶ ὀδηγουμένη ὑπὸ ἡιόχου περιτετυγμένον διὰ μνηωτῆς.

Ἡ ὥραία αὕτη ἄμαξά ἔστρεψε ταχέως πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐσταμάτησε παραπλεύρως τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου τῆς φυλακῆς, δέκα βήματα μακρὰν τῆς μεγάλης ἀψιδωτῆς θύρας, ἥτις ἀνοίγεται μόνον διὰ τὰς ἀστυνομικὰς κλειστὰς ἄμαξας. Δύο ἀνθρωποὶ ἐξῆλθον τῆς ἀμάξης καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατωφείριαν, τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λυών, εἰς ὃν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετρεῖτο κίνησις τις, διότι δὲν ἦτο ἔτι ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τῆς ἐσπέρας. Ἐφαίνοντο ζητοῦντές τινα, ὁ εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἐψέλλισε χαμηλοφώνως:

— Ἐπρεπε νὰ εἶνε τώρα εἰς τὴν θέσιν τους, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐξασκεῖ κανεὶς καλῶς τὸ ἐπάγγελμα του, ὅταν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ.

— Πρέπει νὰ εἰμεθα συγκαταβατικοὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Δὲν εἶνε ἀπὸ σίδηρον, καὶ ἂν ὑπῆγαν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον νὰ πιοῦν ἓνα ποτῆρι κρασί δὲν ἔχω τὴν γενναιοῦτητα νὰ τοὺς κατηγορήσω. "Αλλως τε, προσέθεσεν, ἐξάγων τὸ ὥρολόγιόν του, δὲν ἔχουν καὶ κανὲν πταῖσμα, διότι ἡμεῖς ἤλθομεν ἐνωρίς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΛΛΗ

Ἀρχαίας ὑποθέσεως Διήγημα.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἀγνοῶ τί νὰ σκεφθῶ, εἶπε ταχέως. τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ἀποκριθῆτέ μοι, ἐπανέλαβεν ἡ νοσοκόμος ἐπιμένουσα. Ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν Ἀσύλων τούτων; . . . Ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν γυναικῶν τούτων;

— Μάλιστα.

— Ἀπομακρύνετε ἀκόμη ὀλίγον τὸ κάθισμά σας ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐσιώπησεν. Ἡ φωνὴ τῆς, χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὴν ζηρότητα τῆς, κατῆλθε μέχρι τῶν ταπεινότερων αὐτῆς τόνων.

— Αἱ λοιπὸν! . . . ὑπῆρξα ποτὲ τοιαύτη γυνή, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἀνωρθώθη καὶ ἀκουσία πνιγρὰ κραυγὴ διέφυγε τοῦ στόματός τῆς.

Εἶτα ἀπέμεινεν ὡς ἀπολιθωθείσα, ἀδυνατοῦσα νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Διέμεινα εἰς ἐν τοιοῦτον Ἀσύλον, ἐξηκολούθησε μετὰ θλιβεράς γλυκύτητος ἡ ἄλλη γυνή. Διέμεινα εἰς τὴν φυλακὴν... Ἦδη λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ ἦσθε φίλη μου; . . . ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ καθήσθε πλησίον μου καὶ νὰ θλίψητε τὴν χεῖρά μου; . . .

Ἀνέμενεν ἀπάντησιν, πλὴν εἰς μάτην.

— Βλέπετε ὅτι εἴχετε ἄδικον, εἶπε μετὰ νέας γλυκύτητος αὐθις, ὅταν μὲ ἐχαρκτηρίσατε ὡς κακὴν; . . . καὶ ὅτι εἶχον ἐγὼ δίκαιον ὅταν σᾶς ἔλεγον ὅτι εἶμαι καλὴ;

Ἐν τούτοις ἡ Χάρις συνήρχετο κατὰ μικρόν.

— Δὲν ἐνόουν νὰ σᾶς προσβάλλω... ἐψέλλισε μετὰ στενοχωρίας.

Ἡ Μέρση Μερρίκ τὴν διέκοψε.

— Δὲν μὲ προσβάλλετε, εἶπε χωρὶς ἡ φωνὴ τῆς νὰ ἐνέχῃ οὐδὲ τὴν ἀμυδρύτεραν πικρίαν, συνείθισα εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι εἰμι δεσμῶτις τοῦ ἀλγεινοῦ μου παρελθόντος. Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἐμαυτὴν ἐὰν ὑπέχω τὴν εὐθύνην τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ παρελθόντος μου τούτου, ἐὰν ἡ κοινωνία δὲν εἶχε καὶ πρὸς ἐμέ καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ ὅταν, παιδίον ἔτι οὖσα, ἐπώλουν πυρεῖα εἰς τὰς ὁδοὺς... καὶ προπάντων ὅταν ἤμην φιλόπονος ἐργάτις, ἐπὶ μόνῃς τῆς βελόνης μου ἐλπίζουσα, πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου μου ἄρτου.

Πρώτην ταύτην φορὰν ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμεν ἐνταῦθα· ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀναλαμβάνουσα δὲ μετ' ὀλίγον τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος,

— Εἶνε σκληρότατον νὰ ἐνδιατριβῶ περὶ τὰ ἀλγεινὰ ταῦτα θέματα, ἐξηκολούθησε μετ' ἐγκαρτερήσεως. Ἡ κοινωνία θὰ ἐργασθῇ ὅπως μὲ ἀνακαινίσῃ! . . . ἀλλ' ἡ κοινωνία δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ ὀπίσω. Μὲ βλέπετε ἐνταῦθα εἰς θέσιν ἐμπιστευτικὴν, ἐκτελοῦσαν ἐν ὑπομονῇ, ταπεινῶς ὅ,τι καλὸν μοὶ εἶνε δυνατόν νὰ πράξω. Τί ὠφελεῖ; Ἐνταῦθα ἡ ἀλλαχού, ἐκεῖνο, ὅπερ ἤδη ΕΙΜΑΙ, δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ὅ,τι ΗΜΗΝ. Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν πᾶν ὅ,τι εἰλικρινῶς μετανουῶσα γυνὴ δύναται νὰ πράξῃ, τὸ ἔπραξα. Τί ἐκέρδησα; Μόλις γνωσθῇ ἡ ἱστορία τοῦ παρελθόντος μου, ἡ εἰδεχθῆς σκιά του μὲ περιζοφοῖ, ὥστε καὶ οἱ προσηγέστεροι νὰ μὲ ἀπωθοῦν.

Ἀνέμενεν ἐκ δευτέρου μήπως ἐξέλθῃ τῶν χειλέων τῆς ἐτέρας γυναικὸς συμπαθῆς τις λέξις, ἥτις νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Βράδον ἐσιώπη ἐν ταπεινώσει καὶ συγχίσει.

— Πολὺ σᾶς οἰκτείρω, ἡδυνήθη μόλις νὰ εἴπῃ.

— Πάντες μὲ οἰκτεῖρουν, ἐπανέλαβεν ἡ νοσοκόμος ἐν ἀδιαπτῶ ὑπομονῇς τόνῳ, ἀλλ' ἡ ἀπολεσθεῖσα θέσις μου ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπανακτάται. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ ὅπισθεν! . . . Δὲν δύναμαι! . . . ἀνέκραξεν ἐν μανιώδει παροξυσμῷ ἀπελπισίας, κατασταλέντι ὅμως τὴν αὐτὴν στιγμὴν μόλις τῇ διέφυγε. Νὰ σᾶς